

124. Sfr. iøvrigt den almindelige Straffelov §§ 125, 203 og 204.

Til § 133.

En saadan Grundsaetning, som indeholdes i første Stykke, forekommer i alle Landes Militairlove. Den hele § har Hjemmel i Resol. 4de April 1848 § 11.

Til § 134.

Sfr. den almindelige Straffelov §§ 215—217.

Til § 135.

Denne § stemmer med et Forflag af Landsstingets Udvalg.

Til § 136.

Straffen kan, naar Gjerningen ikke stæer af Egennytte, i Almindelighed være Fængsel, men ellers maa den medføre i det Mindste Tab af Embede eller Bestilling og maa ligesom Bedrageristraf (almindelig Straffelov § 251) kunne stige høiere.

Til § 138.

Sfr. den almindelige Straffelov § 117. Samme Lovs § 243 kan medføre større Straf.

Til § 139.

Ved de Foresattes Opfordring forledes de Undergivne stundom til unyttige og tryllende Udgifter (f. Ex. til Pynl eller til Pudsning af Munderingsjager), hvorfor oftere er gjort Forbud derimod, Inf. Regl. 3 D. S. 96 § 3, Frd. 14de Septbr. 1774 § 20.

Til § 140.

Disse Handlinger forbydes, fordi de ere ffadelige for Subordinationsforholdet, Inf. Regl. 3. D. S. 28 § 4, S. 33 § 4, S. 72 § 6, Kr. Art. Br. af 1756 §§ 121 og 146, Anordn. 27. April 1792 Cap. 2 § 5, Frd. 14de Septbr. 1774 § 20. Dette gjælder især om Gaver og Pengelaan af Underordnede, hvilket dog hidtil er indskrænket dertil, at Officerer ikke maae indlade sig i dette Forhold med Underofficerer og Menige, og

Underofficerer ikke med Menige, men selv dette kan neppe ubetinget forbydes, efter at almindelig Bærnepligt er indført, da de paagjældende Personer endog kunne være hinandens nære Slægtninge. For at give Reglen fornøden Bestemthed for de vigtigste Tilfælde har man efter nogle fremmede Militairloves Exempel troet, at Straf ikkun da burde anvendes for at modtage Gaver eller Pengelaan af Underordnede, naar dertil ikke havest Foresattes Tilbedelse, forudsat, at Handlingen ikke iøvrigt indeholder en Pligtstridighed. Skal Officeren have sin Bataillons- eller Regimentschefs og en Underofficerer sin Compagni-, Escadron- eller Batterichefs Samtykke, vil et saadant endog sjelden blive begjært, naar Forholdet kan medføre nogen Mislighed, og kan i saa Tilfælde ikke ventes meddeelt, da det er en fast Anskuelse i Krigsstanden, at slige Gaver og Laan bør undgaaes. Med Hensyn til andre Contracter kan neppe noget lignende Forbud gjøres, og Straf bliver derfor kun at anvende, naar det oplyses, at den Foresatte har misbrugt sin Stilling til at formaae en Undergiven til at indgaae en ffadelig Forbindtighed, f. Ex. en Cautionsforpligtelse. Den hele Bestemmelse angaaer iøvrigt væsentlig kun Forholdet mellem Foresatte og deres Undergivne, idet man kun i Henseende til Undermænd af samme Afdeling har troet at burde udstrække Forbudet til at omfatte Overmænd i Almindelighed. Uden denne Undtagelse vilde det f. Ex. være en Underofficerer tilladt at modtage Gaver eller laane Penge af en Menig ved et andet Compagni af samme Bataillon, hvilket let kunde give Anledning til Misbrug.

9de Capitel.

Om saadanne Misbrug af den militaire Magt eller Myndighed, som ikke angaae Forholdet mellem Overmand og Undermand.

Til § 141.

I Almindelighed vil Befalingsmanden have anseet sig beføiet til Magts Anvendelse, og